

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XV. Quartum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

morte puniri iussit Moſes. An vero ſignificat Diſputator, ad confirmandam quinque poſtremorum Danielis capitum veritatem, quæ à Daniele vere ſcripta eſſe conſeſſus eſt, ſeptem priora ſuppoſita fuiſſe? At res plane diverſæ utrobique narrantur, nec ad confirmandam unam altera conducit quicquam. Aio præterea ea quoque ſeptem capita temere vocari in dubium. Si quid enim id perſuadere poteſt, maxime hæc duo, quod Chaldaice ſcripta ſint, cum reliqua ſermone Ebraico ſint explicata; item quod in iis de Daniele ἐπιτετραπολιτικῶς ſermo fiat, in reliquis αὐτοαποσώτως. At nos ſupra cauſſas conjectura videmur aſſecuti, unde factum, ut hæc partim Chaldaica, partim Ebraica loquela tradita ſint. Ad hæc primum Libri caput, & tres verſiculi priores capituli ſequentis, Ebraice concepta ſunt: unde ſequeretur eam quoque partem Danieli adjudicandam. Septimum vero, quod ἐπιτετραπολιτικὸν eſt initio, pergit tamen αὐτοαποσώτως Daniel, inquit, *ſomnium vidit: viſio autem capitis ejus in cubili ſuo*: hæc ἐπιτετραπολιτικῶς Pergit: *Et ſomnium ſcribens, brevi ſermone comprehendit, ſummatimque perſtringens ait*: hic tamen ſe auctorem prodit. Tum addit: *Videbam in viſione mea nocte*: αὐτοαποσώτως de ſe loqui hic incipit, ac porro pergit. Cur itaque caput octavum ac ſequentia Danieli tribuat Diſputator, non ſeptimum, cauſſa nulla eſt. Quod ſi ei ſeptimum largiatur, ubi partim ex ſua, partim ex aliena perſona diſſerit, cur non & reliqua, in quibus ex aliena? Diximus ſupra probabile eſſe Librum Chaldaice primum fuiſſe ſcriptum à Daniele, deinde & Ebraice à Judæis in patriam poſtliminio reverſis, in gratiam ſuæ gentis: hoc inſuper addo, res ſuas narrantem Danielem alienam induiſſe perſonam, vel ex gentiliſum ſuorum uſu, ac Moſis præcipue, qui cum geſtorum ſuorum memoriam poſteris proderet, ἐπιτετραπολιτικῶς locutus eſt; vel modestiæ & decori cauſſa, ne ſe virum captivum & extraneum apud victores Babylonios jaſtare videretur: Ebraeos vero in Judæam reduces & compotes libertatis, cum id opus lingua ſua referrent, Danielem partim ex ſua, partim ex alterius perſona indiſcriminatum diſſerentem pro arbitrio induxiſſe. At capite quarto, & fine tertii, Nabuchodonofor verbis ſuis ſomnium ſuum refert; quod conſulto à Daniele factum eſt, ut majorem auctoritatem haberet oratio, edictum integrum ne mutatis quidem verbis repræſentans. Si quis præterea nos urgeat auctoritate Joſephi, qui res à Daniele ſcriptis traditas recenſens, poſtquam ad octavum pervenit caput, gradum ſiſtit, quaſi ſequentia non agnoſcat, reſpondebimus non ſingulas ſacrorum Librorum partes explicandas ſuſcepit Joſephum, ſed aliquas tantum carptim pro libitu deliſſe. Notabile vero eſt, hæc ipſum fere Danielis attingiſſe capita, quorum γρηγοριανὰ Tractator Theologo-Politicus in dubium revocavit. Sed & ſe reliquorum auctoritatem ſequi oſtendit alibi, cum Templi deſolationem à Daniele prædictam eſſe ait, nono videlicet capite, atque item undecimo, & duodecimo.

XIV. Tertium ſuppeditat argumentum Thalmudiſtarum ſententia, qui capite primo Babæ bathræ, in Gemara, librum Danielis à viris Synagogæ magnæ elaboratum fuiſſe ſciſcunt. Hos alii aſſectantur Rabbin. Iſidorus à viris quibuſdam ſapientibus ſcriptum eſſe perhiberi ait. Hobbſius vero, an vaticiniorum ſuorum ſcriptor ipſe fuerit, ſciri non poſſe docet. Hac ratione nititur Thalmudiſtarum opinio, quod ſas non fuerit literis Prophetias tradere extra Terram Sanctam, proindeque Ezechielis & Danielis vaticinia à Synagogæ magnæ viris, poſt reditum, in libros fuiſſe relata. At ſi Daniel fuerit unus ex illius Synagogæ proceribus, ut vult Maimonides in Jad Chazakah, utique non videtur rerum ſibi viſarum, ſuæque ipſius Prophetiæ literis conſignandæ munus alteri conceſſiſſe. Sin ex illis non fuerit Daniel, uti ſtatuit Abrabaniel in Hæreditate patrum, (quod veriſſimum eſt, cum anno tertio Cyri eſſet in Suſiana, in qua & ſepultus fertur; anno autem Cyri primo Judæi patriis ſediſibus ſint reſtituti) frivola etiam erit Thalmudiſtarum ratio, quippe cui refragatur ipſe Daniel, cum ait: *Daniel ſomnium vidit, & ſomnium ſcribens brevi ſermone comprehendit*: item: *Tu ergo viſionem ſigna*: tum: *Tu autem, Daniel, claude ſermones, & ſigna librum*. Præterea Jeremias vaticiniorum ſuorum partem literis prodidit in Ægypto. Falſum eſt ergo non licuiſſe extra Terræ ſanctæ fines Prophetias deſcribere: proindeque falſum quod inde cogitur, illam Danielis à Synagoga magna eſſe ſcriptam. Sed ut his careamus præſcriptionibus, hæc certe petitionem iſtam excipiemus, revera Synagogæ magnæ viros librum Danielis ſcripſiſſe, Ebraice nimirum, ut diximus, cum jam ante à Daniele Chaldaico ſermone fuiſſet exaratus. Verum quid iſtis immoror, cum idem argumentum jam ante reſellerim in diſputatione de Prophetia Ezechielis?

XV. Ex Habacuco diſcophoro, qui Danieli coævus ponitur, & vaticinia tamen edidiſſe Manaffis temporibus fertur in Seder Olam, & multis rationibus perſuaderi poteſt, quartum prodit argumentum. Nam ſi rationem ineamus temporum, annos vixerit circiter centum & quinquaginta, juxta Euſebianos ἐπιτομῆς: minimum ceter

Deut. 18. 10, 11.

Joſeph. Antiq. libr. 12. cap. 11. Dan. 9. 2. & 12. 11. & 12. 11. Tertium argumentum. 16d. libr. 6. Orig. cap. 2. Hobb. Leviath. cap. 33.

Dan. 1. 7, 2.

Dan. 8. 26.

Quartum argumentum.

te annos plusquam centum & triginta; cum mortuus fingatur biennio ante dimissos Israëlitas, quod vix credibile est. At ea nos facile solvimus, geminum Habacucum fuisse statuentes; priorem Prophetam, Manassis coetaneum, cujus vaticinia supersunt ad hanc diem; alterum Prophetam quoque, qui escam ad Danielelem deferre iussus est. Hunc fuisse de tribu Levi ostendit Lemma, historiae Beli & Draconis praefixum in editione Septuaginta Interpretum, quod exhibet Hieronymus in Proemio Commentariorum Danielis, & nos supra adduximus. Ille vero Symeonis tribu oriundus fuit, ut est apud Pseudo-Epiphanium & Pseudo-Dorotheum, in libris De vitis Prophetarum. Sed id pluribus infra persequemur. Neque verò de Libri hujus dignitate detrahit, quod Magistrum quemdam Judaeum praesente se objecisse narrat Hieronymus, nullum in veteri Testamento exemplum occurrere hominis gravi corpore volantis, & tantillo tempore tanta terrarum spatia tranantis. Quasi quaecumque vel in sacris, vel in profanis narratur historiis, fidem amittant, nisi similia proferantur exempla. Detur è sacris Codicibus exemplum Noachici diluvii, vel Sodomitici incendii, vel Metamorphoseos uxoris Lothi. Nos verò, qui Christum scimus à Diabolo in montis cacumen, ac Templi fastigium fuisse delatum, Habacuci historiae fidem facile tribuimus.

Hieronym.
Praefat. in
Dan.

Quintum ar-
gumentum.
Ezech. 14. 14.
& seq. & 28. 3.

Hier. lib. 1.
adv. Jov. c. 13.

XVI. Quintum demum argumentum procurrunt Anabaptistae ex istis Ezechielis: *Si fuerint tres viri isti in medio terrae, Noë, Daniel, & Job, nec filios, nec filias liberabunt.* Item: *Ecce sapientior es tu Daniele?* Quibus exprimitur vir quidam Daniel, grandis natu, & multorum liberorum parens; cum Propheta Daniel, quo tempore hoc scribebat Ezechiel, anno nempe Joachimi sexto, nondum pueriles annos excessisset. Id vero praecclare retunditur ex Hieronymo, qui ait Danielelem adhuc puerum inter grandaevoos homines ab Ezechiele fuisse collocatum, utpote qui ex somniis Regis apposite explanatis, & ex liberata Sufanna valde jam inclaruisset: ipsi vero non aliter liberos tribuisse, quam *ἐκ τῶν δούλων*, ac si dixisset, Etiam si liberos haberent Noë, Job, & Daniel, non eos pecnis eximere possent.

DE LIBRO DUODECIM PROPHETARUM

I. Disputatur de ordine librorum Duodecim Prophetarum. II. Probatur libri Duodecim Prophetarum *ἡλικιότης* & antiquitas.

Disputatur
de ordine li-
brorum Duo-
decim Prophe-
tarum.
4. Ezech. 1. 38,
39, 40.

Probatur li-
bri Duodecim
Prophetarum
ἡλικιότης &
antiquitas.
Ezech. 49. 12.

Beth. Isr. ad
Baba Bathr.
cap. 1.

I. ANTEQUAM agamus sigillatim de libris Duodecim Prophetarum, pauca quaedam de iis in universum praefanda sunt. Notat Hieronymus aliter dispositos esse in Ebraico exemplari, ac in Septuaginta virorum Interpretatione, quam secutus est Auctor libri quarti Esdræ; secuti & Eusebius, & Pseudo-Epiphanium, & Pseudo-Dorotheus, à quibus Prophetarum scriptae sunt vitæ. At Ebraicum Codicem affectatus Hieronymus pristinam seriem restituit. Nulla tamen in sex postremis occurrit utrobique discrepatio, nulla in primo loco Osæ tribuendo: de reliquis concertatio est; nam Joëlem secundum, Amosum tertium, quartum Abdiam, quintum Jonam, sextum Michæam ponunt Ebraei: Septuaginta vero, Amosum secundum, Michæam tertium, Joëlem quartum, quintum Abdiam, sextum Jonam. Utram persequere sententiam, parum refert, coævi quippe fuerunt sex hi priores, exiguo vel nullo ætatis discrimine; atque hinc nata ea varietas est. Viri Synagogæ magnæ, à quibus in ordinem dispositi sunt, rationem habuerunt temporum, etiam in Abdiam collocando libro: quamvis Abrabaniel in eo seriem temporum interruptam censeat, & Abdiam ætate priorem fuisse Joële & Amoso, his tamen esse subiectum, tum quod profelytus fuerit, tum etiam quod in eodem ac illi argumento versatus sit. Sed de his mox viderimus.

II. Luculento porro Libri hujus antiquitatem testimonio comprobatur Sirachides, cum ait quadragesimo nono capite: *Duodecim Prophetarum ossa pullulent de loco suo: nam corroboraverunt Jacob, & redemerunt se in fide virtutis.* Quæ quidem testificatio, etiam si reliquæ deessent omnes, omnibus Prophetarum vaticiniis, quæ hac collectione continentur, suam adstruit antiquitatem & *ἡλικιότητα*. Unumquodque tamen singulatim percensēbimus, & præter generalem illam & late patentem, privata sua cuique ac legitima continget probatio. Sed nec aspemandum est testimonium Auctoris Beth Israël, qui tradit Aggeum, Zachariam, & Malachiam Prophetias suas parvis Prophetis adjunxisse, & in grandius volumen compegisse, ne separatae propter exiguitatem